

2015. január 11.

Bálintbokor, Kálmánháza

Istentisztelet

„¹Ez az én szolgálóm, akit támogatok, az én választottam, aki-ben gyönyörködöm. Lelkimmel ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek. ²Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. ³A megrepedt nádszálat nem törí össze, a füstölő mécsest nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt. ⁴Nem alszik ki, és nem törik össze, míg a törvénynek érvényt nem szerez a földön; tanítására várnak a szigetek. ⁵Ezt mondja az ÚRisten, aki az eget teremtette és kiterítette, szilárdá tette a földet, és növényt sarjasztott, leheletet ad a rajta lakó nép-nek, és lelket a rajta járóknak: ⁶Én, az ÚR, elhívtalak az igaz-ságért, én fogom a kezedet. Megőrizlek, és benned ajándé-kozzom meg szövetségemmel népemet, világosságommal a nemzeteket. ⁷Nyisd meg a vakok szemeit, hozd ki a börtönből a foglyokat, a fogházból a sötétben ülőket! ⁸Én vagyok az ÚR, ez a nevem, nem adom dicsőségemet másnak, sem dicsérete-met a bálványoknak. ⁹A régebbiek már beteljesedtek, most újakat mondok. Még mielőtt kibontakoznak, tudatom vele-tek.” Ézs 42,1-9

Drága Gyülekezet!

Egy nagyon nehéz időszakban íródtak le ezek a mondatok. Az akkori zsidó nép egy része idegen földön, fogságban volt kényte-len tölteni éveket, évtizedeket távol családjától, hazájától, vallási környezetétől, Isten kijelentéseitől. Oly annyira, hogy kezdett kihalni az a generáció, akik még saját szemükkel látták Isten cse-lekvéseit, akik saját fülükkel hallották Isten Szavát, kijelentéseit, és akik saját bőrükön tapasztalták meg Isten munkáját. Ez a ge-neráció lassan kihalt és csak a szájról-szájra terjedő bizonyásgté-telekből, elmondásokból hallhattak dolgokat Istenről. Egyre tá-volabb kerültek Istentől időben, de egyre közelebb akartak ke-rülni Istenhez, egyre inkább vágyakoztak az élő Isten jelenlétebe ezek az emberek, hiszen el voltak keseredve, reményvesztettek voltak, az élettől is elment a kedvük. Amikor egy idegen ország-ban, idegen környezetben, kiszolgáltatva az uralkodó, más nép kénye kedvének, amikor úgy érezték, senki sem figyel rájuk, iga-zából senkinek sem fontosak, senki sem hallgatja meg őket, ak-kor egy ideig még bírja magát az ember, de előbb-utóbb elveszti minden reményét. Beletörődik, s várja a halált... Ilyen remény-

vesztett, halált váró ember ma is sok van. Akik úgy látják, úgy érzik, hogy senkinek sem fontosak, senki nem nyitja rájuk az ajtót, senki sem hallgatja meg, megrepedt, derékba tört, zátonyra futott éltre már senkinek sincs szüksége. Hány ilyen mondatot hallhatok nap, mint nap. Nem olyan régen becsöngetett hozzánk egy hajléktalan, beszédbe elegyedtem vele, s elmondta, hogy került utcára, szívszorító volt az élete, a körülményei. Leépítés volt a munkahelyén, elküldték őt is, nem tudott máshol elhelyezkedni, hiszen „egy 50 évesre kinek van szüksége”, a felesége állandóan bántotta szavakkal, „milyen egy hasznavehetetlen ember”, „miért nem dolgozik”, aztán egyre nagyobb lett a keserősége, bánatában az alkoholhoz nyúlt, felesége kitette a házból, elváltak, s hirtelen az utcára került. Pedig volt otthona, családja, s hirtelen reményvesztett ember lett. S hirtelen az utca lett az otthona és a hajléktalan sorstársai a családja. Ágya a kartonpapír, betevő falat számára, amit éppen kap – ha kap –, ruhatárcsészlete, amit éppen ráaggatnak. Milyen reménytelen, kilátástalan élet. Nincs remény, várja a halált. Távol került mindentől. Ennek az embernek egzisztenciális reménytelensége van. Feltételezhetően sosem

fog felemelkedni, amire még ő maga is rátesz egy lapáttal, mert a reményvesztett embernek már akarata sincsen.

Az egzisztenciális reménytelenségnél a legsúlyosabb, amikor az élet küzdelmeiben, az Isten kérdésében, élete megváltozásának a kérdésében, az élet kilátásainak, értelmének a kérdéseiben nincsen reménye. Amikor család veszi körül, de mégis magányos, amikor vannak kérdései, de megválaszolatlanok maradnak, amikor keres valami, de nem találja, vagy rossz helyen keresi, s nem azt találja, amire szüksége lett volna. Hány ilyen ember van ma is?

Krisztus előtti VI. század egy ilyen reménytelen század volt. A fogság ennek lett a következménye. Nem hallgattak Istenre, erről szól rengeteg Ige, csak néhányat a teljesség igénye nélkül:

„Mert szoltam, de nem feleltek, beszéltem, de nem hallgattak rám, hanem azt tették, amit rossznak látok, azt választották, ami nem tetszik nekem.” Ézs 66,4

„Ezt mondja az Úr: Azért történt meg, mert elhagyták törvényemet, amelyet szabtam nekik; mert nem hallgattak szavamra és nem igazodtak hozzá.” Jer 9,12

„De ők nem hallgattak rám, s nem fordították felém a fülüket, hanem megkeményítették nyakukat; nem hallgattak meg, s nem fogadták el az intést.” Jer 17,23

„Ám ők nem hallgattak erre, hanem régi szokásaik szerint cselekedtek.” II Kir 17,40

„Menjetek s kérdezzétek meg rám, a népre és egész Júdára vonatkozólag az Urat e könyv szavai felől, amely előkerült, mert nagy az Úr haragja, amely felgerjedt ellenünk, mivel atyáink nem hallgattak e könyv szavaira, hogy megcselekedjék mindazt, amit megírtak számunkra” II Kir 22,13

„Ne legyetek olyanok, mint elődeitek, akiknek a régebbi próféták ezt hirdették: Ezt mondja a Seregek URa: Térjete meg gonosz útjaitokról és gonosz tetteitekből! De ők nem hallgattak és nem figyeltek rám - így szól az ÚR.” Zak 1,4

S még hányat lehetne felsorolni, amikor Isten mondott valamit, s nem hallgatnak rá, aztán csodálkoznak, hogy annak lesznek következményei is. Aztán a következmények, amikor elég súlyosak, akkor kezdenek felelősködni, hogy valami nagy baj van. Ilyen nagy baj volt, mikor a zsidó nép egy része idegen ország,

idegen nép kiszolgáltatottságában volt, s éveket, évtizedeket töltött ott. Annyira távol voltak Istentől, hogy csak elmondásból, hírből hallott az új nemzedék Óróla. Talán már meg sem történt – gondolhatták –, hogy Isten felemelt egy népet, mert amikor Istentől távol kerül az ember, annak reménye sem lesz. Amikor elveszíti Istennel a kapcsolatot, akkor a reményét is elveszíti. Mivel a nép teljesen eltávolodott Istentől, nem volt kapcsolata, ezért már nem volt reménye sem. „¹⁵**Hiszen csak idegenek és jövevények vagyunk előtted, mint amilyenek atyáink is voltak. Napjaink elfogynak a földön, mint az árnyék, és nincs miben reménykednünk.**” – mondja az Ige.

„²⁰mert a bűnösnek nincs a jövőben reménye, s a gonoszok mécsese elalszik.” Péld 24,20

Ebben a reménytelen helyzetben olvashatunk ilyen mondatokat 40., 41., 42., 43. fejezetben például:

„¹Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! - mondja Isteneitek.” Ézs 40,1

„²⁹Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. ³⁰Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. ³¹De akik az ÚRban bíznak, erejük

megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” Ézs 40,29-31

„¹⁰Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítlek, meg is segítlek, sőt győzelmes jobбомmal támogatlak.” Ézs 41,10

„¹⁷A nyomorultak és a szegények vizet keresnek, de nincs, nyelvük kiszárad a szomjúságtól. De én, az ÚR, meghallgatom őket, én, Izráel Istene, nem hagyom el őket.” Ézs 41,17

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! ²Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg. ³Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód!” Ézs 43,1-3

Milyen bátorítás abban a helyzetben lévő embernek, hogy Isten akkor is ott van, amikor ők távol vannak tőle, akkor is ott van, amikor nem törődnek velem, akkor is ott van, amikor már mindenki elhagyta őket és senki nem foglalkozik velük. Akkor megszólal Isten, s azt mondja: „³**A megrepedt nádszálat nem törí össze, a füstölgő mécsest nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt.**”

Kinek van szüksége egy megrepedt nádszála, amit a szél ide-oda hajlít, szélingadta nádszálként, megrepedtként, megtörtként mire lehet használni? Semmire...

Kinek van szüksége egy pislákoló, füstölgő gyertyamécsekre? Senkinek... inkább ki/lecserélik – gondolná az ember. Isten szándékosan használja ezt a képet. Az ember szemében „hasznavehetetlent” is Ő értékesnek tartja.

Isten a megrepedt nádszálat nem törí össze, pedig összetörhetné, a pislogó gyertyamécsest nem oltja el, pedig kiolthatná, de nem teszi. Mennyivel inkább vagyunk értékesek számára – ami megmagyarázhatatlan, nincsen rá szó, hogy miért. Mi haszna van Istennek belőlem? Mi haszna származik belőlem? Semmi! Miért szeret engem? Nem tudom! Miért nem tör össze, oltja el/ki az életemet? Nem tudom! Megtehetné...

Vannak megmagyarázhatatlan dolgok, de ami biztos, ott van az Igében, hogy szeret, nem hagy el, velem lesz mindennapon, egészen személyesen ismer, nevemen szólít, megváltott, erőt ad, megvigasztal, meghallgat, válaszol, kegyelmét adja, megbocsát. Ő azt ígérte, hogy letöröl minden könnyet az arcunkról, Ő új szívet, új lelket akar adni, üdvösséget kínál fel. Ő azt ígérte, hogy

vele leszek a paradicsomban, odaát. Hogy színről-színre fogom Őt látni, hogy abban a dicsőségben lesz részem, amiben az Ő Fiának, Jézus Krisztusnak volt. Hogy miért teszi? Megmagyarázhatatlan, de megígérte. Az én értéktelen életemet Isten Jézus Krisztus által értékessé tette.

„Stradivari egy kis olasz faluban élt az 1700- as években. Mivel túl szegény volt ahhoz, hogy a hegedűihez jó minőségű fát vásároljon, azt saját falujának szennyezett kikötőjéből szerezte be. Háromszáz évvel ezelőtt a kikötők hasonlóak voltak mai városaink szemétteltelepeihez: bűzösek, kormosak, tele ürülékkel és szeméttel. Amikor a szakértők ezeknek a híres hegedűknek a fáját vizsgálták, azt tapasztalták, hogy a fertőzött vízben levő mikrobák szétrágták a sejtek belsejét a fában.

Az egyetlen visszamaradt dolog a sejtekből a felső-külső szerkezet volt. Így, amikor a hegedűművész Stradivari hangszeren játszik, az olyan, mintha hangkamrák ezreivel rendelkező orgona szólna. Milyen nagyszerű kép ez arról, amit az Úr Jézus értünk tett! Kimentett értéktelen és hiábavaló életünkben, bűneink lélekromboló betegségéből. Ő már akkor szeretett bennünket, amikor

még bűnösök voltunk. Meghalt értünk a kereszten, és feltámadásával új élettel ajándékozott meg bennünket. Majd felbecsülhetetlen értékű „hangszereknek” rendelt minket, amely szeretetét, kegyelmét és dicsőségét visszahangozza.” (Merényi Zoltán: illusztrációk)

Isten Jézus Krisztusban értékelt fel engem. Lehet, hogy megrepedt nádszálként, pislogó mécsesként élem az életemet, úgy érzem, úgy látom, hogy értéktelen az életem, nincsen senkinek sem szüksége reám, de az örömhír az, hogy Jézus Krisztus ittléte, földre jövétele, halála tette értékessé az életemet. A reménytelen-ség állapotában Ő tud egyedül reményt adni. Akkor is, ha egyedül érzem magam, ha úgy érzem, senkinek sem vagyok fontos, akkor is azt mondja: **„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!”**

Neki fontos vagyok! Azt nem tudom, miért, de fontos vagyok. **„⁹Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala.”**

I Jn 4,9

Ezzel mutatta meg, hogy Ő meddig képes elmenni értem. Ő belehalt az értem való küzdelembe, belehalt a szeretetbe, belehalt abban, hogy Ő reményt adjon nekem. Isten inkább az Ő nádszálát törte össze, inkább az Ő mécsesét oltotta ki értem, hogy nekem életem legyen. Inkább a Fiáról mondott le, mint rólam. Ez a szeretet jelentheti számunkra a remény, s magát az életet.

Drága Gyülekezet!

Ez a reménység, ez a kegyelem, ez maga az élet, amelyet el lehet utasítani és el lehet fogadni.

„Elutasított kegyelem

Egy fiatalember, aki életében először volt részeg, a kocsmában verekedés közben embert ölt. Letartóztatták és halálra ítélték. Az egész falu nagyon sajnálta ezt a fiút, hisz addig nagyon rendes életet élt. Egy kérvényt írtak az uralkodóhoz és az egész falu aláírta. Leírták, hogy ez a fiú mindig nagyon rendes volt, soha nem tett semmi rosszat, most történt vele először ilyen. Kérték a királyt, ha lehet, adjon neki kegyelmet.

A király amikor kezébe vette ezt a kérvényt, nagyon meghatódott. Milyen lehet az az ember, aki mellett az egész falu bizonytságot tesz, és annyi ember kér kegyelmet. Azt mondta, kegyelmet adok neki, de én magam fogom elvinni, hadd lássam azt az embert.

Abban az országban a bíró fekete talárban járt és ebben az öltözékben ment be az uralkodó az elítélt cellájába. A fiú felemelte a fejét és ránézett arra aki bejött, azt gondolta, itt a pap. Persze holnap meghalok, küldik a papot. Az uralkodó azt mondta: Fiatalember, jó hirt hoztam magának. – Köszönöm, nem kell a maguk jó híre, holnap úgyis meghalok – nem érdekel a jó hír. – De fiatalember az életéről van szó, a kegyelmet hoztam. – Nem kell a kegyelmük, tartsák meg maguknak. A király tanácsstalanul állt ott, és kérte: legalább hallgasson meg engem. – Senkit nem hallgatok meg, ha azonnal el nem hagyja a cellám hívom az őrt és kidobatom.

A király megrántotta a vállát és elment. Azonnal utána kíváncsi-an jött a börtönőr – na, itt volt a király, mit hozott, kegyelmet? – Jaj nem tudtam – hát a király volt itt? Azonnal adjanak papírt

ceruzát, írni akarok a királynak. És írta: Felség, bocsánat, nem tudtam – kell a kegyelem!

*Gyorsfutár vitte a levelet. A király egyetlen mozdulattal széttépte.
– Ez az ügy nem érdekel tovább.*

A következő hajnalon kivégezték a fiút. Ahogy ott állt a bitófa alatt kérte, hagyjanak szólni, az utolsó szó jogán mondani akarok valamit. Aztán belekiáltott a tömegbe: Emberek, nem azért halok meg, mert öltem, én nem a bűneimért halok meg, azért halok meg, mert visszautasítottam a kegyelmet.”

Drága Gyülekezet!

Hadd mondjam el nektek ezen az alkalmon, senki sem azért fog meghalni, mert vétkezett, hanem azért, mert Isten felajánlotta a kegyelmet és nem kellett! Elhangzott a szó, hogy elvégeztetett, Jézus Krisztus semmivé akarja tenni az egész múltadat, eltörölni minden bűnödöt ingyen. Ő nem mondott le rólunk, ezért hangzik ma is az Ige, az Ő szava, s a legreménytelenebb helyzetben is el lehet fogadni, újat lehet vele kezdeni. Ő ezt kínálja fel ma is nekünk.

Ámen!